

delvis vil overflødig gøre gensidigt Testamente; navnlig naar der foreligger Særeje, vil gensidigt Testamente vedblive at være nødvendigt, og det samme vil være Tilfældet, naar man ønsker, at Ægtefællen faar en anden og bedre Stilling, end dette Lovforslag giver den efterlevende Ægtefælle. For saa vidt er der altsaa ingen Tvivl om, hvad Lovforslaget gaar ud paa. Der er jo rejst nogen Kritik eller nogen Tvivl om Rigtigheden af Bestemmelserne i Lovforslagets § 2. Hertil vil jeg gerne sige følgende, særlig overfor det ærede Medlem Hr. Rytter, der synes at være noget i Tvivl om, hvorvidt man havde truffet den rette Formulering her. Forholdet var jo med Hensyn til § 2 i det oprindelige Kommissionsudkast af 1918, § 71, og de derefter følgende Regeringsforslag, at den ene Ægtefælle, hvis han skønnede, at den anden Ægtefælle ikke var egnet til at beholde Boet uskiftet, hvad enten det var Manden eller Hustruen, ved Testamente kunde berøve den anden Ægtefælle Ret dertil, ligesom ogsaa Ægtefællen kunde gøre Indskrænkninger i Retten. Der var ikke i disse Forslag aabnet nogen Myndighed Adgang til at give Tilladelse til Hensiddens i uskiftet Bo paa Trods af en saadan testamentarisk Bestemmelse i modsat Retning. Her ved denne fornnyede Gennemgang, som Kommissionen har foretaget, er man kommet til det Resultat, at denne Regel ikke vilde virke heldig. Man mener, at den vilde aabne Mulighed for Chikanerier fra den anden Ægtefælles Side, og man har derfor ment at burde foreslaa, at begge Ægtefæller er ubetinget berettiget til at sidde i uskiftet Bo med Livsarvinger, og at der kun maa gøres den Undtagelse, at Hustruen, medens hun sidder i uskiftet Bo med Livsarvinger efter Mandens Bestemmelse, kan raade over Fællesboet med Samtykke af en Tilsynsværge.

Jeg kan godt forstaa, at man diskuterer dette sidste Spørgsmaal, og ogsaa at man, som det ærede Medlem Hr. Rytter, ønsker at overveje det Spørgsmaal i et Udvalg; men jeg tror paa den anden Side, at man ret hurtigt vil naa til samme Resultat som Landstingets Flertal, ja, vel for øvrigt hele Landstinget paa et enkelt Medlem nær, naaede til, at den praktisk fornuftige Ordning er den, der er foreslaaet i § 2, det er den samme Ordning, som Kom-

missionen foreslaar, blot at det udtrykkelig er slaaet fast, at der gives Hustruen den mest vidtgaaende Adgang til at faa denne Disposition fra Mandens Side tilsidesat ved at faa en ny Tilsynsværge gennem Skifteretten eller ved at kunne klage til Overøvrigheden eller Justitsministeriet, naturligvis for at undgaa, at denne Bestemmelse kan benyttes til Chikanerier fra Mandens Side, og naturligvis for at opnaa, at det praktiske Formaal kan gennemføres; og dette er, at hun faar denne Tilsynsværge som en Hjælp ved Administrationen af Boet. Jeg frygter derfor ikke en Udvalgsbehandling med Hensyn til § 2; jeg tror, man vil blive enig om, at hvis man ikke skal gaa efter rent principielle Betragtninger, men skal tage praktiske Hensyn, har Landstingets Affattelse her truffet det rette.

Det ærede Medlem Hr. Axel Møller omtalte et andet Punkt, der ogsaa har betydelig Interesse, det er Lovforslagets Kapitel II, hvor det ærede Medlem foretrækker Folketingets tidligere Affattelse fra Rigsdagssamlingen 1919—20, og som gik ud paa, at hvor en Ægtefælle ikke efterlader Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle afdødes Formue. Jeg skal ikke, da Forslaget alligevel skal i Udvalg, uddybe, hvorfor jeg ikke mener, man kan tage Folketingets Forslag, men hvorfor man bør foretrække Kommissionsforslaget. Jeg skal nøjes med at henvise til den Udvikling, der findes herom i Kommissionsbetænkningen Side 28 og 29, kun med den Tilføjelse, at det er jo dog meget tvivlsomt — det er vist neppe rigtigt —, at der bør være en absolut Raadighed ved Testationsret for den efterladte Ægtefælle over hele Formuen, idet det, man praktisk ønsker at opnaa ved det gensidige Testamente, er at skaffe den efterlevende Raadighed over Boet i levende Live. Det er det, Forslaget tilstræber. Til det ærede Medlem Hr. Axel Møller vil jeg endelig sige, at det fra flere Sider i Landstinget blev fremhævet, at dette Lovforslag baade var koncist, klart affattet og forholdsvis let at overskue. Lovforslaget er fremsat paa udtrykkelig Anmodning herfra, netop for at det skulde kunne gennemføres i denne Samling. Jeg har selv ikke anvendt 8 Dage paa at gennearbejde Lovforslaget, og jeg nærer derfor ikke Spor af Tvivl om, at en Universitetsprofessor vil kunne nøjes